

RIA VAN DER VEN-
RIJKEN

Belofte voor morgen

Ria van der Ven-Rijken

Belofte voor morgen

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020558807
ISBN e-book 9789020558814
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. De papieren editie van dit boek is daarom gedrukt op papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

1

Met onwillige benen liep Gloria Dobbelsteen het notariskantoor in. Ze had zes weken geleden een beslissing genomen die haar nu toch wel de nodige kopzorg gaf. Op een mooie plek in het land van Heusden en Altena had ze na een bezichtiging een oud boerderijtje gekocht. Maar de situatie waarin ze zich sinds vorige week bevond zag er niet rooskleurig uit. Huisarts De Koning had haar tijdens een consult verteld dat ze geen bloedarmoede had of een winterdip, maar een burn-out. Dat moest met rust en ontspanning goedkomen. Het herstel kon daarom wel een paar maanden, of zelfs nog langer duren.

De extreme vermoeidheid was tijdens de afgelopen weken in elke cel van haar lichaam gekropen. Dat voelde ze ook al toen ze het oude boerderijtje met een makelaar bezichtigde. De ernst ervan drong op dat moment alleen nog niet tot haar door. Omdat ze het risico niet wilde lopen dat het aantrekkelijke pand aan een andere partij werd verkocht bracht ze meteen een bod uit. De verkopende partij ging ermee akkoord en twee dagen later zette ze haar handtekening onder het voorlopige koopcontract. Dat had ze achteraf gezien beter niet kunnen doen. De drukte van een verhuizing was momenteel te veel van het goede. Ze kon het niet aan.

Ze had zich inmiddels ook al ziek gemeld bij het hoofdkantoor van de supermarkt waar ze als filiaalmanager in dienst was. Het laatste hectische jaar, met de vele overuren, had haar de das omgedaan. Een duidelijke oorzaak van haar burn-out, meende De Koning.

Daarom zag ze op dit moment overal tegen op. Ze was voorlopig niet in staat om het huis op te knappen. Als ze er alleen al aan dacht, sprongen tranen van machteloosheid in haar ogen. Toch moest ze verhuizen. Ze kon op langere termijn onmogelijk de maandelijkse huur van haar appartementje en de maandelijkse aflossing van een hypotheek ophoesten. Ze had er verschrikkelijk over in gezeten.

Irene, haar oudere zus, kwam met een oplossing. Zij bood aan om te helpen verhuizen. Dan moest Gloria voorlopig maar genoegen nemen met een niet-opgeknapte woning. Verven en de boel naar haar zin moderniseren kwam later wel, als ze lichamelijk weer meer aankon. De hoeve verkeerde gelukkig in een degelijke staat.

Gloria gaf de notaris een hand en ging zitten. Ze probeerde zich te concentreren, iets wat de laatste tijd ook moeilijk was. De notaris hield zijn praatje over de aankoop van de oude hofstede en de hypotheek die ze daarvoor was aangegaan. Een kwartier later ondertekende ze de formulieren van de hypotheek. Daarna kwam de negentigjarige verkoper erbij, in gezelschap van zijn dochter. Gloria tekende de koopakte en kreeg alle sleutels overhandigd. De verkoper zette eveneens een handtekening.

Dankzij Irenes toegezegde hulp, was ze nu toch wel blij met haar aankoop. De oude hoeve op die mooie plek stond nu op haar naam.

Een halfuur later ging ze met het openbaar vervoer naar huis. De Koning had haar geadviseerd om tijdelijk niet achter het stuur te kruipen vanwege medicijnen die haar reactievermogen konden verminderen. Daar hield ze zich strikt aan, ze wilde geen ongelukken veroorzaken.

Thuis legde ze de meegenomen map met alle bescheiden van haar nieuwe huis en hypotheek op tafel en ging op de bank liggen. Haar benen voelden nog steeds onwillig, misschien kwam dat wel van de spanning. Ze was zenuwachtig geweest. Voor het eerst van

haar leven had ze een woning gekocht. Het appartement waarin ze nu woonde huurde ze van de woningstichting.

Na een uur kwam ze weer overeind. Ze was nog net zo moe als daarvoor. Gelukkig was het onwillige gevoel in haar benen weg. Ze liep naar de badkamer en haalde voor de spiegel een kam door haar steile blonde haar, dat op haar schouders viel. Ze staarde naar haar spiegelbeeld, een bleek gezicht van een veertigjarige vrouw met blauwe ogen waarin duidelijk de vermoeidheid lag. Moe of niet, straks wilde ze toch wel even naar haar nieuwe huis gaan kijken. Ze bracht een vleugje lippenstift aan. Dat zag er meteen al beter uit. Een beetje rouge op haar kleurloze wangen zorgde voor een licht blozende teint.

Ze hoorde het geluid van haar telefoon, die in de kamer op tafel lag. Het was haar zus Irene, die benieuwd was naar haar afspraak bij de notaris.

‘De koopakte is getekend, de boerderij is nu van mij,’ zei Gloria voldaan. ‘Ik heb de sleutels. Wil je straks met me mee gaan kijken?’

Irene beloofde haar halverwege de middag op te halen. Gloria legde na het gesprek haar telefoon weer op tafel en keek op de klok. Bijna één uur. Ze besloot toch maar een boterham klaar te maken. Veel honger had ze niet. In de supermarkt lunchte ze ook altijd omstreeks deze tijd. Ze vroeg zich met enige zorg af of haar vervanger in staat was om de inkoop voor de komende weken goed af te handelen. Het hoofdkantoor was altijd erg kritisch. Er verscheen een rimpel in haar voorhoofd toen ze aan het personeelsbeleid dacht; daar ging ze zelf altijd heel zorgvuldig mee om. Goed personeel was tegenwoordig moeilijk te vinden en er waren tekorten in de vulploeg. Als haar vervanger nu maar... Ze wist nog steeds niet wie haar vervanger werd. Vandaag zou er duidelijkheid komen, had ze vernomen.

Ze haalde diep adem. Veel te diep. Het duizelde ineens in haar hoofd. Volgens De Koning moest ze voorlopig niet aan haar werk

denken. Dat was moeilijk. Ze vond het niets om de verantwoordelijkheid naast zich neer te moeten leggen. Ze hoopte dat Nicole Waarts, haar vriendin en collega, snel zou bellen om door te geven wie haar werkzaamheden voorlopig op zijn of haar bordje had gekregen. Zelf dacht ze daarbij aan twee personen die ze kende via het hoofdkantoor. Ze had geen al te hoge pet van hen op; het zou vast een rommeltje worden als een van hen het werd.

Gloria at haar boterham met tegenzin. Het was moeilijk om op iets anders dan werk te focussen. Als ze eerst maar eens wist wie haar plaats in zou nemen, dan kon ze daarin berusten. Misschien viel het allemaal mee en zag ze te veel beren op de weg.

Irene, met hetzelfde steile blonde haar als zij, kwam op tijd. Ze hield bij binnenkomst een plastic voorraadbakje omhoog. 'Ik heb extra voor je gekookt. Dan hoeft je dat vanavond niet zelf te doen. Op een bord in de magnetron en klaar is Kees.'

'Dat is lief,' glimlachte Gloria dankbaar. 'Zet maar in de keuken op het aanrecht, dan vind ik het straks wel.'

Irene was met een paar seconden weer terug. 'Zo, ik heb je maaltje toch maar in de koelkast gezet. Gaat het een beetje met je?'

Gloria knikte. 'Ik heb betere tijden gekend, maar vandaag heb ik een redelijke dag.' Ze haalde de bos sleutels tevoorschijn en rammelde ermee. 'Zullen we meteen gaan?'

Het was een halfuurtje rijden naar haar nieuwe stekje op de hoek aan de Hilsestraat. Irene parkeerde op de betegelde oprit. Gloria stapte uit, haar benen voelden opnieuw onwillig. Nu wist ze zeker dat het door de spanning kwam. Ze was opnieuw zenuwachtig. Dit, wat ze voor zich zag, werd haar nieuwe thuis. Toen ze deze woning voor het eerst op Funda zag was ze meteen verliefd.

Irene liep al voor haar uit. 'Kom, dan gaan we binnen kijken.'

Gloria volgde met een bonzend hart en opende de voordeur. Binnen rook het een beetje muf. Ze dwaalden samen door de lege kamers en Irene maakte meteen een plan van aanpak, zodat

ze binnen afzienbare tijd verhuizen kon. Gloria's hart maakte een sprongetje toen ze boven vanuit het slaapkamerraam aan de achterkant over de weilanden keek. Een prachtig uitzicht. Wat een rust ging daarvan uit! Een lang gekoesterde droom was in vervulling gegaan met deze plek. Wonen op het platteland, in een huis met rondom veel natuur.

Wat zou Jack hiervan vinden? flitste het door haar hoofd. Als Jack tien jaar geleden in Nederland was gebleven, was zijn oog hier vast ook op gevallen. Die voorkeur voor het platteland hadden ze gemeen. Soms miste ze hem nog steeds, zoals nu. Dit was zo'n moment waarin ze werd meegezogen naar het verleden. Toen Jack Peters nog háár Jack was, de man met wie ze zou trouwen. Ze had ja gezegd toen hij haar vroeg...

Ze schrok op uit haar gedachten omdat Irene een hand op haar schouder legde. 'Ik heb een week nodig om alles schoon te maken, daarna kunnen we je verhuizen. Ik neem wat vrije dagen op en Puk helpt ook mee. Als je hier eenmaal woont en je gezondheid laat het weer toe, gaan we verder met de noodzakelijke klussen, oké? Je hebt geluk dat het hierbinnen niet uitgeleefd is.'

Er sprong een brok in haar keel. 'Fijn dat je dit voor me wilt doen. Ik zou niet weten wat ik zonder jou moest beginnen.'

'Jochem komt volgende week zaterdag helpen om je meubels te verhuizen. Ik heb hem gisteravond gesproken.'

'En Erwin dan?' Gloria keek Irene verbaasd aan. Erwin was sinds vorig jaar de ex-man van Irene. De echtscheiding was moeizaam verlopen, met veel ruzie. Puk, hun zestienjarige dochter en haar lievelingsnichtje, had daar erg onder geleden. Maar volgens Irene ging het sinds twee weken beter en waren Erwin en zij weer *on speaking terms*.

'Ik wil niet dat hij komt helpen,' antwoordde Irene bitter. 'We hebben weer ruzie gehad. Ik ben zo ontzettend kwaad op hem!'

'O.' Gloria keek ervan op. Ze had zo gehoopt dat die nare vecht-

scheiding nu eindelijk eens tot het verleden behoorde en dat Irene en Erwin elkaar een beetje meer zouden respecteren. Al was het alleen maar voor Puk. ‘Jammer,’ zuchtte ze teleurgesteld. ‘Maar ik ben natuurlijk wel blij met de hulp van Jochem. Maar kan hij dat eigenlijk allemaal wel alleen tillen? Mijn meubels zijn best zwaar.’

Jochem was hun oudste broer, die met zijn vrouw Anja in Breda woonde. Hij had eerder ook al aangeboden om samen met Erwin haar huisraad te verhuizen.

‘Ik help hem daarbij,’ verzekerde Irene haar. ‘Maak je daar maar geen zorgen om.’

‘Dat doe ik wél,’ wierp Gloria tegen. ‘Ik wil niet dat je –’

‘Geef me de sleutels nu maar, dan kan ik morgenmiddag al met de schoonmaak beginnen,’ onderbrak Irene haar kribbig.

Gloria miste de energie om er verder tegenin te gaan. Het had toch geen zin. Als Irene iets in haar hoofd haalde, praatte zij dat er niet uit. Irene nam de sleutels aan en stak die in haar broekzak.

Een uur later waren ze weer in het oude appartement. Irene zette thee en bleef nog een poosje.

‘Het spijt me dat ik zo kortaf was zonet,’ zei Irene met een zucht en ze rolde met haar ogen. ‘Erwin haalt het slechtste in me naar boven. Hij ligt weer dwars en wil niet langer de afgesproken alimentatie voor Puk betalen. Hij doet meer dan genoeg voor haar, vindt hij.’

‘Ai...’ Gloria zag de verbeterde trek rond Irenes mond. ‘Dat is vervelend voor je.’

‘Nou, dat is vooral vervelend voor Puk! Ik baal ervan dat Erwin zijn afspraken niet nakomt.’

Gloria knikte. Ze wist niet meteen wat ze er verder over moest zeggen. Uit ervaring wist ze inmiddels dat met Irene niet te praten viel als zij ruzie had met Erwin. Dat kon soms hoog oplopen. Ze had zelf altijd een goed contact gehad met Erwin. Hij was de kwaadste niet. Het was voornamelijk zijn chaotische karakter, en

dat hij altijd voor iedereen klaarstond, behalve voor Irene destijds. Kleine irritaties in hun huwelijk waren uitgegroeid tot huizenhoge ruzies, waarop Irene uiteindelijk bij hem was weggegaan. Ze had Puk met zich meegenomen.

Irene dronk haar theeglas leeg en stond daarna meteen op. 'Ik ga weer. Puk zal inmiddels al wel thuis zijn.'

Gloria bedankte haar voor vanmiddag. 'Fijn dat je met me mee bent geweest. Doe je Puk de groeten van me?'

Irene lachte alweer. 'Natuurlijk. Binnenkort komt ze je helpen met inpakken.'

Het was ineens stil na Irenes vertrek. Gloria pakte alle papieren die ze van de notaris had gekregen van tafel en deed ze zorgvuldig in een map. Het prachtige boerderijtje was nu in haar bezit, daar was ze maar wat blij mee. Dat weidse uitzicht vanuit het slaapkamerraam sprak haar enorm aan. Ze kon er heerlijk bij wegdromen.

Haar gedachten gleden zomaar weer naar Jack. Deze stap had ze graag met hem willen beleven. Het had helaas niet zo mogen zijn. De herinnering kwam nu toch weer bovendrijven. Vanaf het moment dat ze er haar zinnen op had gezet dacht ze weer steeds vaker aan hem. Kwam het misschien door de burn-out? Nu ze noodgedwongen thuis zat had ze immers zeeën van tijd om aan het verleden te denken. Het was een vreemde gewaarwording.

Ze ontmoette Jack twaalf jaar geleden, toen ze deel uitmaakte van een gospelband, God Loves the World Singers. Ze was er het laatst bijgekomen. Samen met twee andere zangeressen, Yvonne en Ada, vormde ze een sprankelend driestemmig zangcombo. Jack speelde al enkele jaren als gitarist in de band. Ralf speelde de bas, Jos zat achter een keyboard en Tony bediende het drumstel. Ze oefenden elke week en traden op in kerken en verschillende zalen door heel Nederland.

Tussen Jack en haar klikte het vanaf het begin, en hij bleek al snel de liefde van haar leven. Dat was wederzijds. De relatie die

ze niet lang daarna kregen was goed en hecht. Het werd Gloria nog steeds warm om haar hart als ze daaraan terugdacht. Wat was dat een mooie tijd.

‘Dat jij in mijn leven bent gekomen is het antwoord op mijn gebeden,’ zei Jack altijd. Ze waren voor elkaar bestemd en daar kwam niets of niemand meer tussen. Het jaar dat volgde werd de meest gelukkige tijd van haar leven. De populariteit van de gospelband groeide. Toen kwam het moment dat hij vroeg of ze met hem wilde trouwen. Dat gebeurde na een uitverkocht optreden. Jack had een klein doosje in zijn hand. Ze opende het en er zat een prachtige gouden ring in. Zijn vraag ontroerde haar en de tranen gleden over haar wangen. Natuurlijk zei ze ja. Ze wilde niets liever...

Het indringende geluid van de telefoon bracht haar weer terug in het heden. Het was Nicole. Eindelijk! Hier had ze op gewacht.

‘Weet je al wie mij gaat vervangen?’ viel ze met de deur in huis toen ze het gesprek aannam.

‘Louis Zegers,’ antwoordde Nicole meteen. ‘Je zult er vast van balen, dat doe ik ook, maar het is niet anders.’

‘Nee hè!’ Gloria liet zich op de bank zakken. Hier was ze bang voor geweest. Ze voorzag meteen al enkele problemen. Louis was geen teamspeler, hij was kortzichtig, dominant en niet collegiaal. Andere filialen waar hij in het verleden werkte hadden zich daarover ook al eens beklaagd.

‘Ik hoop maar dat ik snel weer aan de gang kan, Nicole. Hoe sneller mijn terugkeer, hoe minder puin er straks geruimd moet worden.’ Ze zag het al voor zich. Er zou onrust op de werkvloer ontstaan, het personeel pikte geen dominante houding van een filiaalmanager. ‘Weet iedereen het al?’

‘Ja, het is ons een halfuur geleden meegedeeld. Het hoofdkantoor houdt er rekening mee dat jij voorlopig zeker twee maanden uit de running bent.’

‘Misschien gaat het sneller met mijn herstel,’ dacht Gloria hardop.

‘Dat verwacht ik niet. Daar moet jij voorlopig ook niet over in zitten. Je weet wat De Koning gezegd heeft. Laat je werk los. Je herstel kan ook langere tijd in beslag nemen.’

‘Dat is makkelijker gezegd dan gedaan.’

‘Het mag op dit moment niet jouw probleem zijn. Jij bent ziek. Jij hebt voorlopig je rust nodig. Als het eventueel uit de hand loopt met Louis, trek ik bij het hoofdkantoor wel aan de bel. Zo, hoe vind je die? Goede oplossing, toch?’

Er gleed een glimlach om Gloria’s mond. Nicole was een fantasische hoofdcaissière. Ze had haar acht jaar geleden in die functie aangenomen. Daar had ze nooit spijt van gehad. Met de andere caissières vormde Nicole een goed team. Ze waren gemotiveerd. Sinds vorig jaar hielden ze ook toezicht op de zelfscankassa’s die er na een kleine verbouwing bij waren gekomen.

Haar vriendschap met Nicole was ontstaan tijdens een personeelsuitje, toen ze erachter kwamen dat ze veel gemeen hadden: Nicole zong ook graag en was lid van een gemengd koor. Met een uitvoering was Gloria altijd van de partij. Net als Robert, de man van Nicole. Gloria kwam graag bij hen over de vloer. Hun gezin, dat vier kinderen telde, deed haar denken aan het gezin waarin ze zelf was opgegroeid. Er was altijd een gezellige drukte. Het wakkerde soms het gemis van haar ouders aan, die negen jaar geleden kort na elkaar overleden. Eerst haar vader, tien maanden daarna haar moeder. Ze had in korte tijd veel verdriet op haar bordje gekregen. Het begon met Jack...

‘Je bent er stil van,’ onderbrak Nicole haar gedachten. ‘Vind je het geen goede oplossing? Neem maar van mij aan dat ik het gewoon doe! Alles wat jij hebt opgebouwd laten we niet door Louis afbreken.’

‘We hopen er maar het beste van,’ antwoordde Gloria tegen

beter weten in. ‘Misschien loopt het zo’n vaart niet. Ik doe in ieder geval mijn best om weer snel op te knappen. Nu even iets anders, ik heb vandaag de sleutels van mijn nieuwe stekkie gekregen en ben er vanmiddag al met Irene geweest.’

‘O, wat leuk! Ik wilde er net naar vragen. Je kunt ook op mijn hulp rekenen, hoor. Dat weet je toch? Ik wil op mijn vrije dag best komen poetsen. En als Robert iets voor je kan doen, doet hij dat ook graag, dat weet ik zeker.’

Gloria knikte bij zichzelf. ‘Dat is heel fijn. Een paar extra handen kan ik goed gebruiken, want Erwin en Irene hebben weer woorden gehad, dus Erwin komt niet meer helpen.’

Ze spraken af dat Gloria Robert zelf zou benaderen voor de verhuisdag. Als Jochem met Robert op die dag de grote meubels zou verhuizen, kon Irene daarbij worden ontzien. Gloria haalde opgelucht adem. Dan was dat opgelost. Het nieuws dat Louis Zegers haar werk in de supermarkt over zou nemen, probeerde ze van zich af te zetten.

Tijdens een bijzonder warme zomer komt een onwaarschijnlijke vriendschap tot bloei

Wanneer Gloria haar intrek neemt in haar nieuwe boerderijtje, ontdekt ze een man in de schuur: Sam. Sam is dakloos en omdat Gloria hem niet in de regen weg wil sturen, laat ze hem blijven. In ruil helpt hij haar met het opknappen van de boerderij. Hoewel haar familie hem niet vertrouwt, brengen Gloria en Sam veel tijd met elkaar door. Gloria's hart ligt echter nog altijd bij Jack, die tien jaar geleden op zendingsreis naar Afrika is vertrokken. Ook Sam denkt steeds meer aan de mensen die hij in het verleden heeft achtergelaten. Kunnen ze elkaar leren verder te gaan?

De hoofdpersonen in *Belofte voor morgen* hebben zoveel spijt van een keuze uit hun verleden dat ze vast komen te zitten. **Ria van der Ven-Rijken** laat op meesterlijke wijze zien wat ervoor nodig is om weer vooruit te gaan: vriendschap, vergeving en moed.

 Romanserie

ISBN 978 90 2055 880 7 NUR 340

9 789020 558807 >

www.romanserie.nl